

Michael Svennevig
UDE PÅ KANTEN
Portrætsamtaler om at turde

Mens vi venter...

Uddrag fra samtalen med
Alan Pary

AP: Når du taler om Sandholm, er det et sår jeg stadigvæk har inde i mig. Det er ikke lægt og bliver det nok aldrig. Før jeg kom til Danmark havde jeg også den der nervøsitet, men da jeg kom til Danmark troede jeg, at nu begyndte min fremtid, for nu ville jeg kunne gøre alt det som jeg havde drømt om. Inden jeg kom hertil tænkte jeg, at i Europa kan du gøre alt, for der er slet ingen begrænsninger. Der er ikke nogen der her siger, at der er noget som man ikke må. Der er ingen censur. Der er ingen grænser for, hvad du kan sige og gøre. Men efter et par år fandt jeg ud af, at jeg var på flugt... at jeg var flygtning. Der er forskel på at være flygtning og så komme her for at læse og studere eller arbejde. Der er meget stor forskel. Når man er flygtning, er der mange ting man ikke må. Du kan f.eks. ikke rejse som andre gør. Du skal først have et personnummerbevis og bagefter et pas, så det er ikke så let. Det er svært at beskrive, men det er let at mærke og føle, for det er der hele tiden. Du kan gøre alt, men må alligevel ikke. Jeg kan være sammen med dig, vi kan gå ud og gå i teatret sammen, men hvad så bagefter? Så skal jeg tilbage til Sandholm, hvor der er en masse forskellige mennesker, der bor tæt sammen og føler sig pressede. De har ingen fremtid her. De ved dårlig nok, hvorfor de er her. Der er ingen fremtid nogen steder. Det hele afhænger af om de får asyl eller ej. Der er en politisk vind, der blæser frem og tilbage og som er afgørende for, om du får opholdstilladelse eller ej. Selv var jeg meget tæt på at blive sendt tilbage. Det var jeg virkelig bange for. Mit navn var allerede på udsendelseslisten. Men jeg

ved ikke, hvad der skete. Måske var jeg heldig, eller også havde jeg været god til at undgå det. Jeg ved ikke hvordan.

ET TIDLIGT DAGGRY

Et tidligt daggry
Jeg passerede igennem byens gader
forretningernes døre blev atter åbne
solen blev født med en skrigende glød bag husene
et tidligt daggry
jeg var i færd med at læse gadernes navne
og undrede mig over tingenes ælde
mens gadernes støv blidt lagde sig omkring mindesmærkerne

Det var det tidligste daggry i livet
Da jeg gik alene forbi
var mine kolde hænder
fast knyttede i lommerne
Jeg gik igennem stilhedens tomme rum
mens jeg betragtede de søvnige ansigter
og ville åbne deres øjne
Jeg læste i deres hænder
og så:
at de havde begravet nattens sandhed, meget simpelt
og havde slukket skæbnens trætte stjerne
mens en trykkende klynken bredte sig
i det tidlige daggry
for med et ensomt smil,
at byde mig og regnens våde krop velkommen

Alan Pary: "Et tidligt daggry" (ikke tidligere trykt).

Blev fremført af digteren ved forfatterarrangementet PENABER, kurdisk litteratur i eksil, i PH-cafeen i København den 10. april 2010.